

РЕШЕНИЕ

№ 780

гр. Бургас, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева

при участието на секретаря МИЛИЦА Т. Д.
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Административно
наказателно дело № 20232120202073 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с [чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи \(ЗМВР\)](#) и е образувано по жалба на Г. К. К. ЕГН:*****, от гр.Бургас, ж.к. „М.....“, чрез пълномощник – адв.В. В. – БАК, съдебен адрес: гр. Б....., против Заповед за задържане на лице № 32923з-228/31.05.2023 г., издадена от мл.инспектор при 04 РУ -МВР Бургас на основание чл.72, ал.1, т.2 ЗМВР

Със жалбата се моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане, като се оспорва процесуалната законосъобразност на същата с оглед бланкетната мотивировка на фактическото основание за издаването ѝ и противоречието ѝ с нормативно въздигнатите принципи в АПК във връзка с правилното прилагане на закона.

В последното открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв. В. В. – БАК, която прави собствена оценка за достоверност и доказателствена интерпретация на свидетелските показания, на обясненията на ответницата и веществените доказателствени средства в аспекта на целеното опровергаване на фактическото основание за издаване на заповедта за задържане.

Жалбоподателят Г. К. се представлява и от адв.Б. Я., който допълва и доразвива възраженията на адв.В., изтъквайки несъставомерност на нарушението по чл.72, ал.1, т.2 ЗМВР поради неяснота относно задължителния елемент- надлежно отправено „предупреждение“ от страна на полицейските органи.

Ответникът по жалбата – Р. К. К. – мл.инспектор във 04 РУ МВР-гр. Бургас, редовно уведомена, се явява лично и с адв.Г..... Процесуалният представител Г..... настоява оспорената заповед да се потвърди като законосъобразна и формулира претенция за присъждане на разноски съобразно представен ДПЗС.

Ответницата К. изцяло поддържа становището на пълномощника си, в т.ч. и относно претенцията за разноски.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), от

надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от необходимите приложения.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#).

Видно от приложенияте официални справки и длъжностна характеристика оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на [чл. 53 от ЗМВР](#) в границите на предоставената му съгласно представена длъжностна характеристика за длъжността „полицай-старши полицай“ в сектор/група „Охранителна полиция“ компетентност.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, заповедта е връчена на адресата ѝ.

Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#), а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по [чл. 72, ал. 3-ал. 6 ЗМВР](#) и му е предоставено копие от заповедта.

В конкретния случай обжалваната заповед е издадена от компетентен орган при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като актът съдържа както правното, така и фактическото основание за постановеното задържане.

Съдът намира, че отсъстват отклонения от законовите критерии за прецизно формулиране на фактическото и правно основание за задържане в заповедта, в която е посочено: "... на основание [чл. 72, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи](#) : За това, че на 31.05.2023 г. в 12.40 ч. в гр.Бургас, ж.к. „М.....“, на ул. „А.....“ същата отказва при направено устно разпореждане на основание [чл. 64, ал. 2 ЗМВР](#) да представи на полицейски орган документ за самоличност, както и възпрепятства изпълнението по служба, след което се опитва да напусне мястото на полицейската проверка“. Според съда е неоснователно възражението за липса на детайлно фактическо описание, ерго- неяснота на съдържанието на задължителните два компонента от фактическия състав на задържането по [чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#), а именно: действията на полицейския орган, изразяващи отправяне на „надлежно предупреждение“ и поведението на задържаното лице, субсумиращо се в нормативните очертания на „съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“. Липсата на такова детайлно фактическо описание не съставлява нарушение на императивно установено задължително реквизитно съдържание на административния акт и не представляват процесуално нарушение от категорията на съществените. Изложеното в описанието на фактическите основания на задържането, указващо за „възпрепятства изпълнението по служба“, съдържа и допълнително фактическо пояснение на конкретни действия на задържаното лице, свързани с отказ да представи документ за самоличност и опит да напусне мястото на полицейската проверка. В случая отсъстват недостатъци в ресурсното фактическо изложение на обстоятелствата, обосноваващи основанието за задържане по [чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#), респ. не се установява информативен дефицит в индивидуалния административен акт със закономерно следващия от това резултат- негативно засягане правото на защита на задържаното лице. Липсата на стриктно следване на нормативната структура на диспозицията на [чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#) не може само по себе си да се квалифицира като нарушение на разпоредбите на [чл. 146, т. 2 и 3 от АПК](#).

В нормата на [чл. 72 от ЗМВР](#) е регламентирано правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата по [чл. 72, ал. 1, т. 1 – 7 от ЗМВР](#). Задържането на лице на основание [чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#) за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#), която има за цел да обезпечи възможността на полицейските органи да изпълняват задълженията си по служба. Сред кумулативните предпоставки за прилагане на нормата е надлежно предупреждение от полицейския орган да се преустанови действието, което препятства изпълнението на полицейско задължение по служба. Полицейският орган е изпълнявал свое задължение по служба, вменено му с разпоредбите на ЗМВР, като конкретните правомощия на органите на МВР са предвидени в [чл. 30, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), съгласно който същите имат право да извършват проверки на документи и на място. От събраните в хода на административното и съдебното производство доказателствени източници, на база тяхното задълбочено и всеобхватно проучване и оценка в светлината на взаимната им връзка и обусловеност, се установява, че Г. К.

не е изпълнила полицейско разпореждане да представи документ за самоличност и се е опитала да избегне полицейската проверка. Приложените по делото официални удостоверителни документи – докладна записка, която съдът цени като годно по смисловия си и информационен капацитет, рационално доказателствено средство, което установява хронологическата поредност на действията на жалбоподателя, представляващи възпрепятстване на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. На тази база съдът констатира формално-логичното съответствие на пресъздадените в докладната записка данни с основанието, визирано в чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

В конкретния случай, полицейският служител правилно е възприел действията на задържаното лице, като неизпълнение на полицейско разпореждане и законосъобразно е издал оспорената заповед за задържане. В Заповедта, предмет на оспорване, полицейският орган е изпълнил задължението си да посочи конкретни обективни факти, обуславящи задържането в хипотезата на [чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#). В оспорената заповед фигурират и данни за това, какво предупреждение са отправили полицейските органи към задържаното лице, с пояснението „отказва при направено устно разпореждане на основание чл. 64, ал. 2 ЗМВР да представи на полицейски орган документ за самоличност“, което имплицитно обобщава, както надлежното предупреждение от полицейски орган, така и едно от действията на задържаното лице, с които същото е попречило на органите на полицията да изпълнят своите задължения по служба. Допълнителна конкретизация, с цел повишаване изчерпателността при описание на фактическото основание на задържането се свежда в комплексното и кумулативно очертаване в заповедта на обективно противостоящото на проверовъчните действия на полицейските служители конкретно самостоятелни фрагменти от поведението на жалбоподателя – отказ да представи документ и опит да напусне мястото на полицейската проверка. Предвид изложеното досежно подхода на изписване на фактическата мотивировка на основанието за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, съдът приема, че в заповедта е посочено, по какъв начин съзнателно лицето е попречило на полицейските органи да изпълнят задължението си по служба. Следователно съдът приема, че фактическото описание на комплексното съчетание от действия отговарят на съвкупността от обективни факти, които по своя негативен и противоположен потенциал осъществяват състава на нарушението, а именно, че К. е пречила за изпълнение на задължения по служба, възпрепятствала е изпълнението на функциите на полиция. По отношение на критериите за достатъчно детайлно и подробно пресъздаване на фактите и обстоятелствата, формиращи основанието за издаване на заповедта, и стандартите за нейната мотивираност е генерирана устойчива и непротиворечива съдебна практика на касационната инстанция, материализирана в Решение № 1420 от 30.11.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 1582/2022 г., Решение № 395 от 21.03.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. д. № 18/2022 г., Решение № 686 от 11.05.2021 г. на АдмС - Бургас по к. а. д. № 543/2021 г., „Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт **най-късно до изпращането** на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по [чл. 28, ал. 1 ЗАП](#) (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. В конкретния случай, в съставената докладна записка УРИ № 434п-10457/22.05.2022 г. ясно и конкретно са описани действията на задържаното лице преди задържането му, които са били възприети от полицейския служител като неизпълнение на полицейско разпореждане. /.../ В така посочения документ подробно е посочено, че У. съзнателно на три пъти не е изпълнил полицейско разпореждане да спре. В първите два случая разпорежданията са били дадени с конклюдентни действия, първо посредством светлинен и звуков сигнал от полицейския автомобил, във втория случай посредством полицейска стоп палка, а в третия е било дадено устно разпореждане с думите "Стойте, полиция!" В тази връзка и разрешението, обективизирано в **Решение № 253 от 18.05.2023 г. на АдмС - Плевен по к. а. н. д. № 80/2023 г.** „Неоснователно е възражението, че липсват мотиви в заповедта за задържане. По делото са приобщени докладни записки рег. № УРЕ6816р-439/31.01.2022 г. и № УРИ6816р-440/31.01.2022 г., които не са оспорени от К. Й. Д. и пълномощника му. Обстоятелството, че са изготвени след задържането, не дерогира факта, че в същите подробно и обстоятелствено са изложени мотивите на полицейския орган. В тази насока е и Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, съгласно което не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива.“ От цитираната тълкувателна практика и практика по касационни дела става ясно, че липсват ограничения относно

броя докладни записки, които могат да бъдат изготвени за мотивиране на административния акт, стига това да е сторено **най-късно до изпращането** на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта, в който контекст неоснователно се явява възражението в пледоарията на адв.В..

В разглеждания случай към административно-наказателната преписка е съставена Докладна записка №УРИ-3292р-14738/2023 г. /в два варианта/, която е съставена на датата на издаване на оспорената заповед за задържане и изхожда от същия административен орган, издал акта, който се оспорва в настоящото производство. В изготвената докладна записка и в двата варианта/л.31 и л.32/ в напълно идентично фактическо направление, изчерпателно, в обективно проследима и логически структурирана перспектива са описани фактическите параметри на поведението на задържаната, чрез ясно и конкретно описание на действията ѝ преди задържането, а именно- категоричен отказ да предостави документ за самоличност, отказ да предостави лични данни /ЕГН/, репликиране на полицейските служители с тезата, че няма установено време, в което да им предостави лични данни и опит да напусне мястото на проверката, които представляват неизпълнение на устно издадено полицейско разпореждане за легитимиране на лицето чрез документ за самоличност. В цитирания документ се съдържа рационално, детайлно, от гледище на информативност, логичност и последователност описание на конкретни факти относими към отделните хронологични фрагменти от поведението на жалбоподателката, насочени към препятстване изпълнението на задълженията по служба на полицейския орган и към издадените устно разпореждания на полицейския орган. Посочено е, че е направен опит на жалбоподателката да напусне мястото на проверката, впоследствие лицето отново е отказало да предостави документите и е заявило, че не носи такива, а в отговор на устно разпореждане да посочи ЕГН, задържаното лице отново е осуетило проверовъчните дейности като част от изпълнението на полицейските функции, като е отказало да предостави данни /ЕГН/. В докладната записка се изтъква, че при последващо разпореждане, адресирано към жалбоподателя за предоставяне на лични данни, полицейският орган я е предупредил, че при неизпълнение, същата ще трябва да посети 04 РУ на МВР Бургас с цел установяването ѝ.

Така установените факти се потвърждават и от свидетелските показания на Д..... Д....., който е присъствал по време на проверката и задържането на К., както и от останалата съвкупно оценяема доказателствена информация. Няма база, за заключение, че този свидетел трансформира спомена си от изпълнение на проверовъчната служебна дейност с участие на задържаната, пресъздавайки правнорелевантната фактология с друго несъответно на обективната реалност съдържание. От показанията на свидетеля се установява, че в екип с мл.инспектор Р. К. са констатирани жалбоподателката да пресича неправилно в участък с голяма концентрация на произшествия на пешеходци, че жалбоподателката не е изпълнила разпореждането да спре при полицейските органи за съставяне на АУАН, че същата е репликирала св.Д..... с демонстрирано незачитане на обвързващата сила на дадените разпореждания; че впоследствие полицейските служители са ѝ поискали лична карта, но жалбоподателката заявила, че не носи такава и с цел извършване на проверка по ЕГН от служебния автомобил полицейските служители са поискали от К. ЕГН данни, като същата с повторно negliжиране на разпореждането заявила, че няма установено време, в което е длъжна да посочи ЕГН и полицейските служители следва да изчакат, започнала да провежда множество телефонни разговори, настоявала св.Д..... да разговаря от телефона ѝ с някой от началниците му и т.н., все действия явно, безспорно и несъмнено осуетяващи полицейската проверка. Тези показания от процесуално гледище са надежден доказателствен източник предвид служебното качество на свидетеля и предвид отсъствието на констатирани съдържателни дефицити или логически противоречия, неувереност, или колебание в изложението на фактите, хармониращо с останалите проверени факти. Фактите относно провежданите телефонни разговори, непосредствено след адресираните към жалбоподателя разпореждания от полицейските служители, не се опровергават от приобщената писмена разпечатка от провеждани разговори на 31.05.2023 г. в периода 12.21 до 12.32 ч. с набиращ телефонен номер 359876224402, по отношение на който отсъстват доказателствено обезпечени данни, негов титуляр или ползвател да е именно Г. К.. Приобщените по реда на чл.171, ал.2 АПК свидетелски показания от сина на жалбоподателя- П.К. съдът прецени при стриктно следване на

правилата на формалната и аргументативната логика, като анализирайки ги на плоскостта на съществените им страни, достигна до извод, че същите са с нисък доказателствен потенциал. Оценени съобразно техния смислов и информационен капацитет, същите пресъздават емоционални нагласи, възприятия и впечатления на свидетеля, свързани с неговата майка, опосредствано придобити при провеждан между двамата телефонен разговор в хода на проверката, показващи субективните преживявания на свидетеля и жалбоподателя и обменените между тях реплики. Съдържимите се в тези показания фактически данни са дистанцирани от фактологията относно поведението на К., обусловило и реализирало основанията за издаване на заповедта за задържане, която фактология се установи от останалите вътрешно съгласувани доказателствени източници.

Еднопосочните с гласните доказателствени средства по информационно-съдържателните си характеристики са резултатите от огледа на веществените доказателствени средства, а именно 2 бр. предадени от Център за видеонаблюдение-Община Бургас СД-диска и инкорпорираните в видеозаписи, пресъздаващи телодвижения и целенасочени поведенчески прояви на страните по спора, съвпадащи във времеви и пространствен аспект с гореочертаните обстоятелствата относими към противоправното поведение на жалбоподателката, при които е извършено задържането. В обобщение заключението на настоящия състав е, че полицейският служител правилно е възприел действията на задържаното лице като неизпълнение на полицейско разпореждане, което отговаря на нормативното изискване за обективна съставомерност на нарушението по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР и законосъобразно е издал оспорената заповед за задържане.

Възражението на процесуалния представител В. за необходимост от повишена критичност при преценка надеждността на показанията на св. Д. .... Д. .... предвид редуциране на безпристрастността им в контекста на изградените д. .... колегиални отношения с ответницата, съдът отчита като неоснователно. Предписанието на чл. 171, ал. 2 АПК вр. чл. 172 ГПК стриктно лимитира кръг от лица, намиращи се в родствена връзка или които поради обективни или субективни фактори биха могли да се определят като заинтересовани от изхода на делото, като посочената разпоредба не е рестриктивна по отношение на кредитиране на показанията на изброените свидетели. С процесуалния регламент на чл. 172 ГПК се въвежда изискване за извършване на контролна преценка на показанията на потенциално заинтересования свидетел, с оглед на всички други данни по делото, на фона на които да се прецени влиянието на фактора "заинтересованост". В случая съблюдавайки указанието на чл. 172 ГПК, настоящият състав намира за неоснователно възражението, доколкото в доказателствения прочит на гореобсъдените гласни, писмени и веществени доказателствени източници не може да бъде игнорирана наличната по делото стройна система от преки доказателства, които изграждат единна и непрекъсваема логическа верига от факти, които съответстват и се потвърждават от фактическите твърдения в показанията на свидетеля Д. .... Д. ....

Неоснователно и възражението на адв. Б. Я. за неправилно приложение на чл. 64, ал. 2 ЗМВР при издаване на устното разпореждане към Г. К.. Посочената разпоредба на [чл. 64, ал. 2 от ЗМВР](#) гласи: "При невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. " Този текст въвежда две допустими форми за издаване на разпореждания до държавни органи, юридически лица и граждани, като преценката относно „невъзможността“ за писмено оформяне на разпореждането е в изключителната компетентност на издаващия разпореждането полицейски орган, не и на адресата на това разпореждане, с оглед което опитът за конфронтация със законодателно предвидения действителен механизъм за регулиране на начина на упражняване на полицейските правомощия е неуместен. Това нормативно тълкуване следва от буквалния езиков, систематичен и сравнителен анализ с разпоредбата на чл. 64, ал. 4 ЗМВР, която утвърждава относителната обвързваща сила на полицейските разпореждания, която не може да бъде дерогирана от собствената на адресата преценка за дължима форма на разпореждането: "Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. "Предвид изложеното доказано е и отправеното към жалбоподателя разпореждане – да представи документ за самоличност или алтернативно да посочи ЕГН, като нормата на [чл. 64, ал. 2 ЗМВР](#), предоставя право на полицейския орган, при невъзможност да издаде писмено разпореждане да стори това устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. В случая, с оглед установените факти, при които полицейските органи се е наложило многократно да разговарят със жалбоподателя, отправяйки идентично разпореждане, да изчакват предвид изявлението, че няма

установено време за предоставянето на ЕГН, както и с цел да обезпечат присъствието на жалбоподателя на мястото на проверката, съдът обосновава становището за невъзможност по см. чл.64, ал.2 ЗМВР за издаване на писмено разпореждане. Разпореждането е било извършено устно, но смисълът му е бил напълно разбираем за жалбоподателя. Разпореждането не е било изпълнено. Факт, който е удостоверен от представените по делото доказателства. / в т.см. виж Решение № 640 от 3.04.2018 г. на АдмС - Бургас по адм. д. № 2710/2017 г./

Предвид изложеното атакуваната заповед е законосъобразна и насочената против нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По повод направеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК Г. К. К. следва да бъде осъдена да заплати на ответницата Р. К. К. разноски за адвокатско възнаграждение в размер общо на 450 лв. за настоящата съдебна инстанция, съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, БРС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К. К., ЕГН ***** от гр.Бургас, ж.к. „М..... срещу Заповед за задържане на лице № 3292-зз-228/31.05.2023 г., издадена от мл.инспектор при 04 РУ - МВР Бургас на основание чл.72, ал.1, т.2 ЗМВР.

ОСЪЖДА Г. К. К., ЕГН ***** от гр.Бургас, ж.к. „М..... да заплати на Р. К. К., ЕГН *****, от гр.Бургас, ж.к. „М.....“, бл..... направените пред настоящата съдебна инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 450 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване, пред Административен съд- Бургас, в 14 дневен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____